Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2018. gada 6. septembrī*

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Spēkā neesamības atzīšanas process – Vārdiska preču zīme "NEUSCHWANSTEIN" – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkts – Absolūti atteikuma pamati – Aprakstošs raksturs – Ģeogrāfiskās izcelsmes norāde – Atšķirtspēja – 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Ļaunticība

Lieta C-488/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 13. septembrī iesniedza

Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV, Feitsbrona [*Veitsbronn*] (Vācija), ko pārstāv *B. Bittner*, *Rechtsanwalt*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Botis* un *A. Schifko*, kā arī *D. Walicka*, pārstāvji,

atbildētājs pirmajā instancē,

Freistaat Bayern, ko pārstāv *M. Müller*, *Rechtsanwalt*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši E. Levits, E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), M. Bergere [*M. Berger*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts: M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretāre: R. Šereša [*R. Șereș*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 29. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2018. gada 11. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2016. gada 5. jūlija spriedumu *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise/EUIPO – Freistaat Bayern* ("NEUSCHWANSTEIN") (T-167/15, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2016:391), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja tās prasību atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas piektās padomes 2015. gada 22. janvāra lēmumu lietā R 28/2014-5 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp apelācijas sūdzības iesniedzēju un *Freistaat Bayern* (Bavārijas brīvvalsts, Vācija) (turpmāk tekstā "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

2 Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par [Eiropas Savienības] preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) 7. panta "Absolūta [Absolūti] atteikuma pamatojums [pamati]" 1. punkta b) un c) apakšpunktā ir paredzēts:

"Nereģistrē:

[..]

b) preču zīmes, kam nav atšķirīgu īpašību [atšķirtspējas];

c) preču zīmes, kas sastāv tikai no apzīmējuma vai norādes, kas tirdzniecībā var kalpot, lai norādītu veidu, kvalitāti, daudzumu, paredzēto nolūku, vērtību, preču ražošanas vai pakalpojumu sniegšanas ģeogrāfisko izcelsmi vai laiku un citas preču un pakalpojumu īpašības;

[..]."

3 Šīs regulas 52. panta "Absolūt[i] spēkā neesamības pamat[i]" 1. punktā ir paredzēts:

"[Eiropas Savienības] preču zīmi paziņo par spēkā neesošu, ja Birojā iesniegts attiecīgs iesniegums vai pamatojoties uz pretprasību lietas izskatīšanas procesā par pārkāpumu:

a) [ja Eiropas Savienības] preču zīme reģistrēta pretrunā 7. panta noteikumiem;

b) [ja] pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot pieteikumu par preču zīmi, ir rīkojies ļaunprātīgi."

Tiesvedības priekšvēsture

4 2011. gada 22. jūlijā Bavārijas brīvvalsts *EUIPO* iesniedza Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz Regulu Nr. 207/2009.

5 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums "NEUSCHWANSTEIN" (turpmāk tekstā – "apstrīdētā preču zīme").

6 Preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 3., 8., 14.–16., 18., 21., 25., 28., 30., 32.–36., 38. un 44. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:

– 3. klase: "parfimērijas izstrādājumi, ķermeņa un sejas kopšanas līdzekļi";

– 8. klase: “nažu izstrādājumi, dakšiņas un karotes, kas izgatavoti no dārgmetāla”;

– 14. klase: “juvelierizstrādājumi; pulksteņi un rokas pulksteņi”;

– 15. klase: “mūzikas instrumenti; mūzikas lādītes; elektriski un elektroniski mūzikas instrumenti”;

– 16. klase: “rakstāmpapīrs un piezīmju papīrs; zīmuļi un tinte”;

– 18. klase: “āda un ādas imitācijas, lietussargi; ceļojumu somas; rokassomas; somas uzvalkiem; koferi; ādas mapes; tualetes somiņas (nepiepildītas); kosmētikas somiņas”;

– 21. klase: “izstrādājumi no stikla, porcelāna, fajansa un keramikas, kas nav ietverti citās klasēs, tējkannas, kas nav izgatavotas no dārgmetāliem”;

– 25. klase: “apģērbi; apavi; galvassegas; zeķturi; jostas; bikšturi”;

– 28. klase: “spēles un rotaļlietas; galda spēles”;

– 30. klase: “kafija; tēja; kakao; cukurs; medus; miltu konditorejas izstrādājumi; kūkas; cepumi; saldumi; saldējums; saldumu konditoreja; garšvielas”;

– 32. klase: “bezalkoholiskie dzērieni; alus”;

– 33. klase: “alkoholiskie dzērieni (izņemot alu)”;

– 34. klase: “sērkociņi; cigarešu kārbas, pelnu trauki, smēķētāju piederumi, kas nav izgatavoti no dārgmetāliem; cigaretes; tabaka”;

– 35. klase: “reklāmas aģentūru pakalpojumi”;

– 36. klase: “apdrošināšana; finanses; darījumi ar naudu; darījumi ar nekustamo īpašumu”;

– 38. klase: “telekomunikācijas un sakaru pakalpojumi”;

– 44. klase: “higiēnas un skaistumkopšanas pakalpojumi vīriešiem”.

7 Apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2011. gada 2. septembra *Bulletin des marques communautaires* [*Kopienas Preču Zīmju Biļetenā*] Nr. 166/2011, un apstrīdētā preču zīme tika reģistrēta 2011. gada 12. decembrī ar numuru 10144392.

8 2012. gada 10. februārī apelācijas sūdzības iesniedzēja attiecībā uz apstrīdēto preču zīmi iesniedza pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta a) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar šīs pašas regulas 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktu, par visām iepriekš 6. punktā minētajām precēm un pakalpojumiem.

9 2013. gada 21. oktobrī *EUIPO* Anulēšanas nodaļa noraidīja šo pieteikumu par spēka neesamības atzīšanu, secinot, ka apstrīdēto preču zīmi neveido nedz norādes, kuras var tikt izmantotas, lai norādītu ģeogrāfisko izcelsmi, nedz citas attiecīgajām precēm un pakalpojumiem piemītošas īpašības, un ka tādējādi nav pārkāpts Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts. Turklāt tā uzskatīja, ka, tā kā attiecīgā preču zīme ir atšķirtspējīga attiecībā uz šīm precēm un pakalpojumiem, šīs regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts nav pārkāpts. Visbeidzot tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikums būtu iesniegts ļaunticīgi, un tādēļ nav pārkāpts minētās regulas 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts.

10 2013. gada 20. decembrī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu.

11 Ar apstrīdēto lēmumu *EUIPO* Apelācijas piektā padome apstiprināja Anulēšanas nodaļas lēmumu un noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzību.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 2. aprīlī, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

13 Lai pamatotu savu prasību, tā izvirzīja trīs pamatus, kas attiecīgi ir balstīti uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, šīs regulas 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu un minētās regulas 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

14 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja trīs apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos pamatus un līdz ar to – prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

15 Ar apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atzīt par spēkā neesošu apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju un

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 *EUIPO* un Bavārijas brīvvalsts lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

17 Lai pamatotu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus, kas attiecīgi ir balstīti uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu, minētās regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, kā arī šīs regulas 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

18 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu, nospriežot, ka apstrīdētā preču zīme saistībā ar attiecīgajām precēm un pakalpojumiem nav aprakstoša. Šis pamats būtībā ir iedalīts divās daļās.

19 Ar pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd noteiktus vērtējumus, kurus Vispārējā tiesa ir veikusi pārsūdzētā sprieduma 22., 26. un 27. punktā.

20 Tātad, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 22. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka attiecībā uz noteiktām precēm, kas ietilpst 14. klasē, konkrētās sabiedrības daļas uzmanības līmenis ir augstāks. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, pat ja šajā preču klasē daļēji ir iekļautas dārgas preces, tomēr neesot vispārīgi uzskatāms, ka attiecībā uz tām uzmanības līmenis būs augstāks, jo tādas preces kā juvelierizstrādājumi un pulksteņi varot tikt piedāvātas arī par ļoti saprātīgām cenām.

21 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 26. punktā Vispārējā tiesa arī esot kļūdaini konstatējusi, ka vārds "Neuschwanstein", kas burtiski nozīmē "gulbja jaunā klints", ir izdomāts un oriģināls vārds, kas tomēr neļauj konkrētajai sabiedrības daļai izveidot saikni ar attiecīgo preču un pakalpojumu kategorijām. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šis konstatējums paredzot vārda "Neuschwanstein" analīzi, kuru konkrētā sabiedrības daļa neveicot.

22 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 27. punktā esot konstatējama pretruna, jo, no vienas puses, Vispārējā tiesa atzīstot, ka Neišvānšteinas pils ir ģeogrāfiski lokalizējama, lai gan, no otras puses, tā apstiprinot, ka to nevar uzskatīt par ģeogrāfisku vietu.

23 Ceturtkārt un pēdējokārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 27. punktā norādītais Vispārējās tiesas secinājums, saskaņā ar kuru Neišvānšteinas pils pirmām kārtām ir muzeja apskates vieta, esot neprecīzs. Vispirms, ciktāl Vispārējā tiesa šajā pašā punktā norāda, ka šī pils ir pazīstama ar savu vienreizējo arhitektūru, kas neattiecoties uz muzeju, tā esot nonākusi pretrunā pati sev. Turpinot – konkrētā sabiedrības daļa minēto pili uztverot kā celtni, kas ir īpaša arī tās ģeogrāfiskā novietojuma dēļ, nevis kā muzeju. Visbeidzot, muzeja nozīmīgums esot vērtējams atkarībā no tajā izstādītajiem objektiem. Tomēr sabiedrība apmeklējot šo pili, lai aplūkotu nevis tajā izstādītos objektus, bet tās vienreizējo arhitektūru.

24 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 27. punktā nospriežot, ka, tā kā Neišvānšteinas pils pati par sevi nav preču ražošanas vai pakalpojumu sniegšanas vieta, apstrīdētā preču zīme nevar norādīt uz ar šo preču zīmi aptverto preču un pakalpojumu ģeogrāfisko izcelsmi, neesot ievērojusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pamatā esošās vispārējās intereses, kā arī judikatūru, kas izriet no 1999. gada 4. maija sprieduma *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230).

25 No 1999. gada 4. maija sprieduma *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230) izrietot, ka, runājot par ģeogrāfiskajiem nosaukumiem, pastāv vispārējās intereses neierobežot to pieejamību, ņemot vērā it īpaši to spēju ietekmēt patērētāju izvēli, piemēram, piesaistot preces vietai, kas var izraisīt pozitīvas emocijas. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka it īpaši atmiņas par atvaļinājumu varot izraisīt šādas pozitīvas emocijas, kā rezultātā konkrētā sabiedrības daļa izveidos saikni starp attiecīgajām precēm un pakalpojumiem un tūrisma vietu, ko veido Neišvānšteinas pils, nevis starp šīm precēm un pakalpojumiem un konkrētu uzņēmumu.

26 1999. gada 4. maija sprieduma *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230) 37. punktā Tiesa arī esot nospriedusi, ka saikne starp preci un ģeogrāfisku vietu ne vienmēr ir atkarīga no šīs preces ražošanas šajā vietā. Suvenīrpreču gadījumā konkrētajai sabiedrības daļai noteicoša esot pārdošanas vieta, jo šīs preces tiek pārdotas gandrīz vienīgi konkrētas tūrisma vietas tiešā tuvumā. Tādēļ pārdošanas vieta arī esot uzskatāma par ģeogrāfiskās izcelsmes norādi.

27 Turklāt, pārsūdzētā sprieduma 29. punktā pamatojoties tikai uz minēto preču un pakalpojumu tādu pārdošanu, ko veic pats pils pārvaldītājs, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi vispārējo interesi nodrošināt visā pasaulē pazīstamās tūrisma vietas nosaukuma pieejamību attiecībā uz suvenīrprecēm.

28 *EUIPO* un Bavārijas brīvvalsts galvenokārt norāda, ka pirmais pamats esot jānoraida kā nepieņemams. Katrā ziņā tie uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pareizi piemērojusi atbilstošo judikatūru un Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

Tiesas vērtējums

29 Attiecībā uz pirmā pamata pirmās daļas pieņemamību ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 256. pantu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedz tikai par tiesību jautājumiem. Tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt atbilstošos faktus, kā arī novērtēt pierādījumus. Tātad šo faktu un pierādījumu novērtēšana, izņemot to sagrozīšanas gadījumu, nav tiesību jautājums, kam būtu piemērojama Tiesas pārbaude, izskatot apelāciju (skat. it īpaši spriedumu, 2010. gada 2. septembris, *Calvin Klein Trademark Trust*/ITSB, C-254/09 P, EU:C:2010:488, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Tomēr konstatējumi, ko Vispārējā tiesa ir veikusi pārsūdzētā sprieduma 22., 26. un 27. punktā un saskaņā ar kuriem konkrētā sabiedrības daļa izrāda augstāku uzmanības līmeni saistībā ar precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 14. un 36. klasē, vārds "Neuschwanstein" ir izdomāts un oriģināls vārds, pili, kas tiek apzīmēta ar šo vārdu, nevar uzskatīt par ģeogrāfisku vietu, un šī pils pirmām kārtām ir muzeja apskates vieta, ir šādi faktu vērtējumi.

31 Ir jākonstatē, ka ar argumentiem, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi, lai pamatotu pirmo daļu, tā vienīgi apstrīd minētos faktu vērtējumus, kurus ir veikusi Vispārējā tiesa, un patiesībā vēlas, lai Tiesa no jauna veiktu šo faktu vērtējumu, bet tomēr šajā ziņā neapgalvo, ka pastāvētu kāda to sagrozīšana.

32 No tā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

33 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā norāda, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pamatā esošo vispārējo interesi, kā arī 1999. gada 4. maija spriedumu *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230), tai pārsūdzētā sprieduma 27. punktā nospriežot, ka, tā kā Neišvānšteinas pils pati par sevi nav preču ražošanas vai pakalpojumu sniegšanas vieta, apstrīdētā preču zīme nevar norādīt uz attiecīgo preču un pakalpojumu ģeogrāfisko izcelsmi.

34 Tātad ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa neesot kvalificējusi nosaukumu "Neuschwanstein" kā preču un pakalpojumu, kas ir aptverti ar apstrīdēto preču zīmi, ģeogrāfiskās izcelsmes norādi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, un no tā izriet, ka ar minēto daļu tiek izvirzīts tiesību jautājums, kurš ir pieņemams apelācijas tiesvedībā.

35 Ievadam ir jāatgādina, ka ar Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu tiek liegts reģistrēt Eiropas Savienības preču zīmes, kuras sastāv tikai no apzīmējuma vai norādes, kas tirdzniecībā var kalpot, lai norādītu preču vai pakalpojumu, attiecībā uz kuriem ir pieteikta reģistrācija, ģeogrāfisko izcelsmi.

36 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šī tiesību norma ir vērsta uz vispārējo interešu mērķi, kas prasa, lai visiem būtu iespēja brīvi izmantot apzīmējumus vai norādes, kuri apraksta preču vai pakalpojumu, attiecībā uz kuriem ir pieteikta reģistrācija, kategorijas, tostarp kā kolektīvas preču zīmes vai kombinētas vai grafiskas preču zīmes. Tātad ar šo normu netiek pieļauts rezervēt šādus apzīmējumus vai norādes tikai kādam vienam uzņēmumam tādēļ, ka tie ir reģistrēti kā preču zīme (spriedumi, 1999. gada 4. maijs, *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230, 25. punkts, kā arī 2014. gada 10. jūlijs, *BSH*/ITSB, C-126/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2065, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Konkrēti attiecībā uz apzīmējumiem vai norādēm, kuri var tikt izmantoti, lai apzīmētu to preču kategoriju ģeogrāfisko izcelsmi, attiecībā uz kurām ir iesniegts preču zīmes reģistrācijas pieteikums, it īpaši ģeogrāfiskajiem nosaukumiem, Tiesa ir nospriedusi, ka pastāv vispārējās intereses aizsargāt to pieejamību, ņemot vērā it īpaši to spēju ne tikai norādīt, iespējams, attiecīgo preču kategoriju kvalitāti

un citas īpašības, bet arī dažādi ietekmēt patērētāju izvēli, piemēram, piesaistot preces vietai, kas izraisa pozitīvas emocijas (spriedums, 1999. gada 4. maijs, *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230, 26. punkts).

38 Šajā ziņā Tiesa ir uzsvērusi, ka apzīmējuma reģistrāciju var atteikt, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu, tikai tad, ja ģeogrāfiskais nosaukums, kuru tiek lūgts reģistrēt kā preču zīmi, apzīmē vietu, kas reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī ieinteresēto personu skatījumā ir saistīta ar attiecīgo preču kategoriju, vai arī ir saprātīgi paredzams, ka šāda saikne varētu rasties nākotnē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1999. gada 4. maijs, *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230, 31. punkts, kā arī 2004. gada 12. februāris, *Koninklijke KPN Nederland*, C-363/99, EU:C:2004:86, 56. punkts).

39 Tomēr ir jānorāda, ka Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts principā neliedz reģistrēt ģeogrāfiskos nosaukumus, kas nav pazīstami ieinteresēto personu vidū vai vismaz nav pazīstami kā ģeogrāfiskas vietas apzīmējums, vai arī nosaukumus, saistībā ar kuriem apzīmētās vietas īpašību dēļ nav sagaidāms, ka ieinteresēto personu vidū varētu tikt uzskatīts, ka šī vieta ir attiecīgās preču kategorijas izcelsmes vieta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1999. gada 4. maijs, *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230, 33. punkts).

40 Šajā lietā pārsūdzētā sprieduma 27. punktā Vispārējā tiesa būtībā ir nospriedusi, ka Neišvānšteinas pils pirmām kārtām ir muzeja apskates vieta, kuras galvenā funkcija ir kultūras mantojuma saglabāšana, nevis suvenīrpreču ražošana vai tirgošana vai pakalpojumu sniegšana, un ka šī pils nav pazīstama ar tās pārdodamajām suvenīrprecēm vai tās piedāvātajiem pakalpojumiem. Vispārējā tiesa no tā ir secinājusi, ka, tā kā minētā pils pati par sevi nav preču ražošanas vai pakalpojumu sniegšanas vieta, apstrīdētā preču zīme nevar norādīt uz ar šo preču zīmi aptverto preču un pakalpojumu ģeogrāfisko izcelsmi. Līdz ar to Tiesai ir jāpārbauda, vai, kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, šis vērtējums izriet no Regulas Nr. 207/2009. 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pamatā esošo vispārējo interešu neievērošanas.

41 Pirmkārt, ir jāpārbauda apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru nosaukums "Neuschwanstein" esot aprakstošs Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē, ciktāl atmiņas, uz kurām norāda šis apzīmējums, liecinot par preču un pakalpojumu, kurus aptver apstrīdētā preču zīme, kvalitāti vai būtisku īpašību, ļaujot konkrētajai sabiedrības daļai izveidot saikni starp šīm precēm un pakalpojumiem un Neišvānšteinas pili.

42 Šajā ziņā ir jāuzsver, kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 39. punktā, ka neviena no klasēm Nicas nolīguma izpratnē neattiecas uz "suvenīrprecēm". Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pamatoti uzskatījusi, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 22. un 27. punkta, ka ar apstrīdēto preču zīmi aptvertās preces ir ikdienas patēriņa preces un ka attiecīgie pakalpojumi ir ikdienas pakalpojumi, kas ļauj veikt pils pārvaldīšanu un izmantošanu.

43 Turklāt no lietas materiāliem neizriet, ka minētajām precēm un pakalpojumiem, kas ir domātas ikdienas lietošanai, būtu īpašas iezīmes vai noteiktas īpašības, saistībā ar kurām Neišvānšteinas pils būtu tradicionāli pazīstama un saistībā ar kurām varētu saprātīgi pieņemt, ka konkrētā sabiedrības daļa varētu uzskatīt, ka to izcelsme ir šajā vietā vai ka preces tajā ir ražotas un pakalpojumi – sniegti.

44 It īpaši, runājot par precēm, kas ir aptvertas ar apstrīdēto preču zīmi, ir jāuzsver, ka apstāklis, ka tās tiek pārdotas kā suvenīrpreces, nav nozīmīgs, lai novērtētu nosaukuma "Neuschwanstein" aprakstošo raksturu. Tas, ka precei ir piešķirta suvenīrpreces funkcija, nav uzskatāms par objektīvu īpašību, kas izrietētu no preces rakstura, jo šī funkcija ir atkarīga no pircēja brīvas gribas un ir vērsta tikai uz tā nodomiem.

45 Ciktāl nosaukums "Neuschwanstein" apzīmē pili, kurai ir piešķirts šis vārds, ir jākonstatē, ka šī nosaukuma vienkārša izvietošana tostarp uz attiecīgajām precēm ļauj konkrētajai sabiedrības daļai uzskatīt šīs ikdienas patēriņa preces arī par suvenīrprecēm. Fakts, ka tās kļūst par suvenīrprecēm vienkārši ar minētā nosaukuma izvietošanu, pats par sevi nav uzskatāms par būtisku īpašību, ar ko tiktu aprakstītas minētās preces.

46 Tāpēc nevar saprātīgi uzskatīt, ka, aplūkojot no konkrētās sabiedrības daļas viedokļa, atmiņas, uz kurām norāda nosaukums "Neuschwanstein", liecinātu par preču un pakalpojumu, kurus aptver apstrīdētā preču zīme, kvalitāti vai būtisku īpašību.

47 Otrkārt, ir jāizskata apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, saskaņā ar kuru nosaukums "Neuschwanstein" aprakstot preču un pakalpojumu, kurus aptver apstrīdētā preču zīme, ģeogrāfisko izcelsmi, ciktāl šo preču un pakalpojumu pārdošanas vieta esot jāuzskata par to piesaistes faktoru Neišvānšteinas pilij.

48 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka 1999. gada 4. maija spriedumā *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 un C-109/97, EU:C:1999:230, 36. punkts) Tiesa ir nospriedusi, ka, lai gan, protams, preces ģeogrāfiskās izcelsmes norāde parastā gadījumā ir tās vietas norāde, kurā šī prece ir tikusi vai varētu tikt ražota, nevar izslēgt, ka saikne starp preci un ģeogrāfisko vietu ir atkarīga no citiem piesaistes faktoriem, piemēram, no tā, ka prece ir tikusi izstrādāta un veidota šajā ģeogrāfiskajā vietā.

49 No tā izriet, ka Tiesa nav ierobežojusi piesaistes faktorus ar attiecīgo preču ražošanas vietu. Tomēr, kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 41. punktā, tas ne vienmēr nozīmē, ka pārdošanas vieta var būt piesaistes faktors starp precēm un pakalpojumiem, kurus aptver apstrīdētā preču zīme, un attiecīgo vietu, un tas tā ir pat suvenīrpreču pārdošanas gadījumā.

50 Vienīgi apstāklis, ka minētās preces un pakalpojumi tiek piedāvāti konkrētā vietā, nevar būt aprakstoša norāde attiecībā uz to ģeogrāfisko izcelsmi, ciktāl minēto preču un pakalpojumu pārdošanas vieta pati par sevi nevar aprakstīt tām piemītošās iezīmes, īpašības vai īpatnības, kuras ir saistītas ar to ģeogrāfisko izcelsmi, tādas kā kāds amatnieks, tradīcijas vai klimats, kas raksturo konkrētu vietu, kā to būtībā norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 42. punktā.

51 Šajā lietā, kā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi pārsūdzētā sprieduma 27. un 29. punktā, Neišvānšteinas pils ir pazīstama nevis tajā pārdodamo suvenīrpreču vai tās piedāvāto pakalpojumu dēļ, bet ar savu vienreizējo arhitektūru. Turklāt no lietas materiāliem neizriet, ka apstrīdētā preču zīme tiktu izmantota, lai tirgotu konkrētas suvenīrpreces un piedāvātu īpašus pakalpojumus, saistībā ar kuriem tā būtu tradicionāli pazīstama.

52 Turklāt, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 41. punkta, ne visi strīdus preču zīmes aptvertie pakalpojumi tiek tieši piedāvāti Neišvānšteinas pils atrašanās vietā. Runājot par attiecīgajām precēm, kā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir pati atzinusi apelācijas sūdzībā, nav izslēgts, ka tie tiek pārdoti ārpus šīs pils apkārtnes.

53 Šajos apstākļos nevar saprātīgi uzskatīt, ka, aplūkojot no konkrētās sabiedrības daļas viedokļa, pārdošanas vieta pati par sevi, uz kuru norāda nosaukums "Neuschwanstein", būtu preču un pakalpojumu, kurus aptver apstrīdētā preču zīme, kvalitātes vai kādas būtiskas īpašības apraksts.

54 Tātad Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 27. punktā nospriežot, ka, tā kā Neišvānšteinas pils pati par sevi nav preču ražošanas vai pakalpojumu sniegšanas vieta, apstrīdētā preču zīme nevar norādīt uz ar šo preču zīmi aptverto preču un pakalpojumu ģeogrāfisko izcelsmi, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

55 No tā izriet, ka pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota un tādējādi pirmais pamats ir jānoraida pilnībā.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

56 Otrais pamats sastāv no divām daļām. Ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms būtībā norāda, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu, saistībā ar apstrīdētās preču zīmes atšķirtspējas vērtējumu aprobežojoties ar pārsūdzētā sprieduma 41. un 42. punktā izteikto apgalvojumu, ka nosaukuma "Neuschwanstein" vienkārša izvietošana saistībā ar attiecīgajām precēm un pakalpojumiem ļauj nošķirt tās no precēm, kas tiek pārdotas, vai pakalpojumiem, kas tiek sniegti citās komerciālās vai tūrisma telpās. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šis konstatējums neļauj izdarīt secinājumu par apstrīdētās preču zīmes atšķirtspēju. Proti, produkts ar uzrakstu "Minhene" noteikti atšķirtos no produkta ar nosaukumu "Hamburga", jo patērētāji varētu uzskatīt, ka pirmais produkts ir ražots Minhenē un otrais – Hamburgā.

57 Turpinot – pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi apļveida argumentāciju, norādot, ka apzīmējums "NEUSCHWANSTEIN" apzīmē ne vien Neišvānšteinas pili kā muzeja apskates vietu, bet arī pašu apstrīdēto preču zīmi. Šādi Vispārējā tiesa esot iepriekš noteikusi lēmumu par to, vai minētais apzīmējums varētu vai nevarētu veidot preču zīmi.

58 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 42. punktā norādītais Vispārējās tiesas apgalvojums, saskaņā ar kuru apstrīdētā preču zīme ar savu apzīmējumu dod iespēju tirgot preces vai sniegt pakalpojumus, kuru kvalitāti Bavārijas brīvvalsts varētu kontrolēt, esot nevis apzīmējuma "NEUSCHWANSTEIN" atšķirtspējas pazīme, bet šī apzīmējuma kā preču zīmes reģistrācijas sekas.

59 Ar otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējai tiesai vismaz indikatīvi esot bijis jāņem vērā *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) 2012. gada 8. marta rīkojums, ar kuru tika atcelta apzīmējuma "NEUSCHWANSTEIN" kā valsts preču zīmes reģistrācija.

60 *EUIPO* un Bavārijas brīvvalsts norāda, ka otrā pamata pirmā daļa esot nepieņemama un otrā pamata otrā daļa esot jānoraida kā nepamatota.

Tiesas vērtējums

61 Attiecībā uz otrā pamata pirmo daļu ir jānorāda, ka, lai gan apelācijas sūdzības redakcijai šajā ziņā trūkst skaidrības, no apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas var secināt, ka to būtībā veido apgalvojums, ka Vispārējā tiesa esot nepietiekami pamatojusi savu vērtējumu par apstrīdētās preču zīmes atšķirtspēju.

62 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa neesot pietiekami pamatojusi konstatējumu, saskaņā ar kuru apstrīdētajai preču zīmei ir atšķirtspēja, tā izvirza tiesību jautājumu, kurš var tikt izvirzīts apelācijas ietvaros (spriedums, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Vispārējai tiesai uzliktais pienākums norādīt pamatojumu liek tai skaidri un nepārprotami atspoguļot tās izmantoto argumentāciju, lai ieinteresētās personas varētu saprast pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesa – īstenot savu pārbaudi (spriedums, 2013. gada 24. janvāris, *3F*/Komisija, C-646/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:36, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, pārsūdzētā sprieduma 36.–39. punktā atgādinājusi judikatūru, kas ir nozīmīga, lai izvērtētu apstrīdētās preču zīmes atšķirtspēju, pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka attiecīgās preces un pakalpojumi ir preces, kas ir paredzētas ikdienas lietošanai, nepastāvot nepieciešamībai nošķirt tās, kuras varētu ietilpt tipisko suvenīrpreču kategorijā, kā arī ikdienas dzīves pakalpojumi, kas atšķiras no suvenīrprecēm un citiem pakalpojumiem, kuri ir saistīti ar tūrisma darbību, tikai ar to nosaukumu, ciktāl šis nosaukums apzīmē ne tikai uz pili kā muzeja apskates vietu, bet arī pašu apstrīdēto preču zīmi. Vispārējā tiesa piebilda, ka attiecīgās preces nevis ir ražotas pašā pils atrašanās vietā, bet tikai tiek piedāvātas pārdošanai tajā un ka, lai gan daži pakalpojumu ir paredzēti pils pārvaldīšanai, ne visi tiek piedāvāti tās atrašanās vietā.

65 Pārsūdzētā sprieduma 42. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka vārdiskais elements, kas veido apstrīdēto preču zīmi, kurš ir identisks pils nosaukumam, ir iztēles radīts vārds, kuram nav aprakstošas saistības ar pārdodamajām precēm un piedāvātajiem pakalpojumiem. Vispārējā tiesa uzskata, ka, tā kā nosaukums "Neuschwanstein" nozīmē "gulbja jaunā klints", vienkārša apstrīdētās preču zīmes izvietošana saistībā ar pārdodamām precēm un sniedzamiem pakalpojumiem ļauj nošķirt šīs preces un pakalpojumus no tām – tāpat ikdienas patēriņa – precēm un pakalpojumiem, kurus tirgo vai sniedz citās tirdzniecības vai tūrisma vietās. Vispārējā tiesa ir piebildusi, ka apstrīdētā preču zīme ļauj ar savu apzīmējumu tirgot preces un sniegt pakalpojumus, kuru kvalitāti Bavārijas brīvvalsts var kontrolēt tieši vai netieši licences līgumu ietvaros.

66 Pārsūdzētā sprieduma 43. punktā Vispārējā tiesa turklāt tostarp uzskatīja, ka apstrīdētā preču zīme ar sava apzīmējuma raksturu ļauj konkrētajai sabiedrības daļai ne tikai atsaukties uz pils apmeklējumu, bet arī nošķirt attiecīgo preču un pakalpojumu komerciālo izcelsmi, kā rezultātā šī sabiedrības daļa secinās, ka visas preces un pakalpojumi, kas tiek apzīmēti ar apstrīdēto preču zīmi, ir ražoti, tirgoti vai sniegti Bavārijas brīvvalsts uzraudzībā, kura var tikt uzskatīta par atbildīgu par to kvalitāti.

67 No pārsūdzēta sprieduma 41.–43. punkta izriet, ka, lai novērtētu apstrīdētās preču zīmes atšķirtspēju, Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi ar to aptvertās preces un pakalpojumus un ir novērtējusi minēto preču zīmi veidojošo vārdisko elementu, kurš atbilstoši tās viedoklim ir iztēles radīts vārds, kuram nav aprakstošas saistības ar attiecīgajām precēm un pakalpojumiem.

68 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ar Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru apstrīdētā preču zīme saistībā ar minēto preču un pakalpojumu ģeogrāfisko izcelsmi nav aprakstoša, netiek iepriekš izlemta tās atšķirtspēja, turpretim tas ir iespējas reģistrēt preču zīmi, kurai ir atšķirtspēja, nepieciešamais nosacījums. Tieši tāpēc, ka apstrīdētajai preču zīmei nav aprakstoša rakstura, tāds subjekts kā Bavārijas brīvvalsts var likumīgi pieteikt reģistrācijai kā Eiropas Savienības preču zīmi tās īpašumā esošās muzeja apskates vietas nosaukumu, jo Regula Nr. 207/2009 to principā neliedz. Tādēļ, kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 55. un 56. punktā, nevar uzskatīt, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā būtu izteikusi apļveida argumentāciju.

69 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka, noslēdzot savu apstrīdētās preču zīmes atšķirtspējas vērtējumu, kas ir ticis veikts, ņemot vērā pārsūdzētā sprieduma 36. punktā minēto judikatūru, saskaņā ar kuru preču zīmes atšķirtspēja nozīmē, ka šī preču zīme ļauj identificēt preces vai pakalpojumus, attiecībā uz kuriem ir iesniegts reģistrācijas pieteikums, kā tādus, kas nāk no konkrēta uzņēmuma, Vispārējā tiesa ir tiesiski pietiekami pamatojusi minētās atšķirtspējas esamību, apstiprinot, ka vienkārša minētās preču zīmes izvietošana saistībā ar attiecīgajām precēm un pakalpojumiem ļauj konkrētajai sabiedrības daļai nošķirt tos no tām precēm un pakalpojumiem, kurus tirgo vai sniedz citās tirdzniecības vai tūrisma vietās.

70 Savukārt, ciktāl pārsūdzētā sprieduma 42. punktā norādītais Vispārējās tiesas apgalvojums, saskaņā ar kuru apstrīdētā preču zīme ar savu apzīmējumu dod iespēju tirgot preces un sniegt pakalpojumus, kuru kvalitāti Bavārijas brīvvalsts var kontrolēt, ir motīvs, kas ir norādīts tikai pilnības labad, ir uzskatāms, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pret šo motīvu vērstā argumentācija ir neiedarbīga

(spriedums, 2018. gada 1. februāris, *Kühne + Nagel International* u.c./Komisija, C-261/16 P, nav publicēts, EU:C:2018:56, 69. punkts, kā arī rīkojums, 2016. gada 14. februāris, *Royal County of Berkshire Polo Club*/ITSB, C-278/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:20, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 No tā izriet, ka otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji neiedarbīga.

72 Attiecībā uz otrā pamata otro daļu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru lēmumi, kas Apelācijas padomēm ir jāpieņem saskaņā ar Regulu Nr. 207/2009 attiecībā uz apzīmējuma kā Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, tiek pieņemti, īstenojot saistošo kompetenci, nevis rīcības brīvību, un šo Apelācijas padomju lēmumu tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties vienīgi uz šo regulu atbilstoši tam, kā to interpretējusi Savienības tiesa (spriedums, 2012. gada 19. janvāris, ITSB/*Nike International*, C-53/11 P, EU:C:2012:27, 57. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt, kā izriet no pārsūdzēta sprieduma 44. punkta, Eiropas Savienības preču zīmju sistēma ir autonoma sistēma, ko veido tai raksturīgo normu un mērķu kopums, jo tās piemērošana nav atkarīga ne no vienas valsts sistēmas (spriedums, 2013. gada 12. decembris, *Rivella International*/ITSB, C-445/12 P, EU:C:2013:826, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 No tā izriet, ka Vispārējai tiesai nav bijis jāņem vērā *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) 2012. gada 8. marta rīkojums. Tātad otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

74 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida pilnībā.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

75 Trešo pamatu attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu veido divas daļas. Ar pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 55. punktā nospriežot, ka no lietas materiāliem neizriet, ka apstrīdētā preču zīme jau pirms tās reģistrācijas datuma ir tikusi izmantota, lai tirgotu konkrētas suvenīrpreces un piedāvātu noteiktus pakalpojumus. No vienas puses, pirmajā instancē iesniegtā prasības pieteikuma pielikumā tā esot sniegusi vairākus suvenīrpreču paraugus, uz kuriem ir norādīts uzraksts "Neuschwanstein". No otras puses, Bavārijas brīvvalsts kā pils īpašniece esot klāt uz vietas un tai esot jāzina par suvenīrpreču ar šo nosaukumu tirdzniecību.

76 Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 57. punktā nospriežot, ka Bavārijas brīvvalsts sabiedrībai N 2008. gada 12. jūnijā nosūtītā brīdinājuma vēstule nepierāda šīs brīvvalsts ļaunprātīgu nodomu reģistrēt apstrīdēto preču zīmi, lai nepieļautu trešajām personām izmantot apzīmējumu "NEUSCHWANSTEIN". Apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā ziņā citē Bavārijas brīvvalsts runaspersonas paziņojumu, kas apliecinot šo nodomu.

77 Ar trešā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 58. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini izslēgusi Bavārijas brīvvalsts ļaunticību tā iemesla dēļ, ka šī brīvvalsts īsteno muzeja apskates vietas saglabāšanas un aizsargāšanas leģitīmo mērķi. Tā uzskata, ka 2009. gada 11. jūnija spriedums *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361), uz kuru atsaucas Vispārējā tiesa, neļaujot secināt, ka leģitīms mērķis izslēdz ļaunticību. Lai novērtētu pēdējo minēto, esot jāpamatojas uz šim nolūkam izmantotajiem līdzekļiem.

78 *EUIPO* un Bavārijas brīvvalsts norāda, ka trešais pamats esot nepieņemams un katrā ziņā nepamatots.

Tiesas vērtējums

79 Saistībā ar trešā pamata pirmo daļu ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 55. punktā Vispārējā tiesa tostarp ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi pierādījumus, kas ļautu apstiprināt objektīvos apstākļus, saistībā ar kuriem Bavārijas brīvvalsts būtu zinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja vai citas trešās personas tirgo kādas no attiecīgajām precēm un pakalpojumiem. Minētā sprieduma 57. punktā Vispārējā tiesa ir izskatījusi Bavārijas brīvvalsts sabiedrībai N 2008. gada 12. jūnijā nosūtīto brīdinājuma vēstuli un šajā ziņā ir norādījusi, ka šīs sabiedrības iesniegtais valsts vārdiskas preču zīmes "NEUSCHWANSTEIN" reģistrācijas pieteikums ir datēts ar 2008. gada 15. janvāri. Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka Bavārijas brīvvalsts bija iesniegusi, pirmkārt, 2005. gada 28. janvārī – valsts vārdiskas preču zīmes "NEUSCHWANSTEIN" reģistrācijas pieteikumu *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vācijas Patentu un preču zīmju birojs), kurš to reģistrēja 2005. gada 4. oktobrī, un, otrkārt, 2003. gada 11. jūlijā – Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu *EUIPO*, kurš to reģistrēja 2006. gada 14. septembrī. Tātad Vispārējā tiesa no tā ir secinājusi, ka tieši sabiedrība N ir iepriekš zinājusi par Bavārijas brīvvalsts preču zīmi, nevis otrādi, un tādējādi – ka šī brīvvalsts nav pieļāvusi ļaunticību.

80 Ir jākonstatē, ka ar trešā pamata pirmās daļas atbalstam izteiktajiem argumentiem apelācijas sūdzības iesniedzēja patiesībā cenšas apstrīdēt pierādījumu vērtējumu, kuru Vispārējā tiesa ir veikusi pārsūdzētā sprieduma 55. un 57. punktā, tomēr nenorādot ne uz kādu šo pierādījumu sagrozīšanu.

81 Šajos apstākļos atbilstoši šī sprieduma 29. punktā minētajai judikatūrai trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

82 Attiecībā uz trešā pamata otro daļu ir jākonstatē, ka prasītājas argumentācija ir balstīta uz 2009. gada 11. jūnija sprieduma *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, EU:C:2009:361) kļūdainu interpretāciju.

83 Šajā spriedumā, uz kuru Vispārējā tiesa atsaucas pārsūdzētā sprieduma 58. punktā, Tiesa saistībā ar pieteikuma iesniedzēja nodomu Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī ir uzskatījusi, ka pat gadījumā, ja pieteikuma iesniedzējs iesniedz apzīmējuma reģistrācijas pieteikumu ar vienīgo mērķi negodīgi konkurēt ar konkurentu, kas izmanto līdzīgu apzīmējumu, nevar izslēgt, ka pieteikuma iesniedzējs ar šī apzīmējuma reģistrāciju tiecas uz leģitīma mērķa sasniegšanu. Tiesa ir precizējusi, ka tas tā it īpaši var būt gadījumā, ja pieteikuma iesniedzējs reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī zina, ka trešā persona, kas ir nesens tirgus dalībnieks, cenšas gūt labumu no minētā apzīmējuma, kopējot tā noformējumu, kā rezultātā pieteikuma iesniedzējs liek reģistrēt apzīmējumu, lai liegtu izmantot šo noformējumu (spriedums, 2009. gada 11. jūnijs, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 47.–49. punkts). Tādēļ no šī sprieduma neizriet, ka ļaunticības vērtējumam vienmēr ir jābūt balstītam uz šāda mērķa sasniegšanai izmantotajiem līdzekļiem.

84 No tā izriet, ka trešā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota un ka tādējādi trešais pamats ir jānoraida.

85 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs.

Tā kā *EUIPO* un Bavārijas brīvvalsts ir prasījuši piespriest *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nosprież:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]